

L'Avenç.

Núm sol - 4 ctos | Periòdic catalanista | Suscripció 5 nms - 2 rs

Par Claris

Ímtil nos seria intentar -
publicar la biografia d'aquest
insigne català y entusiasta
patrià, disposant del curt -
espai ab que conta «L'Avenç»

Per lo tan nos concretem -
à rendirli aquest petit hon -
matje, publicant lo seu re -
trato, segurs de que nostres
lectors ja tindran noticia
de sos fets culminants, si es
que n'hi ha algun que des -
merci si dels demès.

Consti, donchs, ab això la
proba de la molta estima -
ció que professem als que en -
tan ab que honran las pà -
ginas a. ria patria.

Retrato

D'una nina de
Perpinyà.

(En català del Rosselló)

La rosa nais ab son espina;
tal vegada la nina...
ay!

La minyona que'm desespera
deu ser nada en la Primavera,
y sa mare havia envejat
la més bonica flor del prat.
ay!

Canta tant fresch com la cardina,
que certament fou sa padrina,
son encarnat, present de Deu,
hè color d'aurba sobre neu.
ay!

Los ulls son blaus, negras las cellas
 així com alas de cornellas;
 te coll té la blancor de llet
 y cada galta son clotet.

Ay!

Los raigs que llansan sas parpella
 los ha robat á las estrellas;
 ells abrasàren, ó dolor!
 lo foc de mon crudel amor.

Ay!

L'auella fina, es aiperida;
 lo peu, la ma, no troban mida,
 tant son menuts, y'ls seus cabells
 coronarian vint clatells.

Ay!

Confesso no ser prou poeta
 per dir l'encant de sa boqueta!
 no, may cinera ni clavell
 de sos llabis tindrà'l berruell.

Ay!

Y sos rosats grans de magrana
 de mossegahi donant gana!

miran, sos esclafits riens
 los mostrian ab sas blancas dents.

Ay!

No's pot negar, es maravel·la
 en sa bellesa la donzella,
 mes, tal la rosa en frescor,
 té son espina, no té cor.

Ay!

Tambè no serà mon esposa,
 mon amor vol nina amorosa,
 que tendre herbeta val millor
 qu'una espinosa guapa flor.

Ay!

La rosa nais ab son espina;
 tal regada la nina.

Ay!

Pere Fabrich.

Nota. — Com se pot observar en
 la present poesia, encare que Mr.
 Fabrich escrigué en llengua ca-
 talana, sempre té lo que se'n -

diu tourneure de frase com-
pletament francès.

En lo lloch ahont diu:

..... y 'ls seus cabells
coronarien vent clatells.

estranyaràn, sens dupte, aqua
la comparansa; però no serà
aixís quan sapigam que en lo
Rosselló y en lo Comtenc, s'a-
plica la paraula clatell al oc-
cipuci, lloch ahont las donas
portan lo monyo, y que de lo-
que nosaltres ne dihem propi-
ament clatell ne diuen cogot,
que sens dupte ve de la paraula
castellana cogote.

Molt nos estranya que's con-
servin tals paraulas d'origen
indubtablement castellà, en l'
altra part del Pirineu.

En una versió de la popular
cançó *Montanyas regaladas*
hi ha la següent tornada:

Daune l'amor minyona,
daune lo vostre amor,
daune l'amor minyona,

consuelo del meu cor.

et un rústich pastor del Ros-
selló, li sentirem cantar:

A si puerta planti un pino
y ta finestra un roser...

Nosaltres no pretenem estudiar
la procedencia d'aquestas parau-
las, ni la manera com s'han in-
terpolat en lo llenguatge rossello-
nès, però si volem fer constar
la estranyesa que no deixa de
causarinos.

Digne es del més distingut
estudi, un país en que, com lo
que patita en los Pirineus Ori-
entals, havent format part de
Catalunya, se conservin tant
bé las costums de nostra terra.

Nosaltres a fi y efecte de que a
quest estudi pugua realisar-se ab-
més facilitat, publicarem en lo
proxiu número, las més popu-
lars cançons del Rosselló, que son
dugas, *Montanyas regaladas* y *Pardal*.

Crecuadla-D-baixos. Danna

Pan Clavis.